

VERHAAL

Heel lang geleden leefde er een draak in een vies stinkend moeras. Hij terroriseerde het volk van een klein koninkrijk. Elke dag verlangde hij een vers schaap en als die niet snel genoeg kwam, spuugde hij vuur en veegde met z'n staart over het land, zodat de aarde verschroeide. De mensen in het koninkrijk waren doodsbang voor de draak en ze durfden bijna niet bij hem in de buurt te komen. Alleen een paar dappere mannen verzorgden elke dag zijn schapen-ontbijt.

Op een dag kwam er een man rennend het kasteel van de koning binnen. Het was een van de dappere ontbijt-bezorgers van de draak. Hij maakte een snelle buiging en sprak buiten adem en gehaast: "Sire, ik heb een hele nare boodschap, de schapen zijn op!" De koning keek hem verdwaasd aan. "De schapen zijn op? Wat bedoel je beste man?" En de man legde het probleem voor aan de koning.

De koning krabde zich eens achter z'n oor, dacht na en zei dapper: "Dan moeten we maar eens met de draak gaan praten."

Zo gezegd, zo gedaan. Maar toen de beide mannen in de buurt van het moeras kwamen sloeg hun de schrik om het hart. Want voordat ze ook maar enigszins bij de draak in de buurt kwamen, richtte die zich al op, spooog vuur en giftige damp in hun richting en veegde met z'n staart over hen heen. Ze konden nog net op tijd bukken.

Van overleg met de draak kwam niet veel. De koning begon dapper met de woorden: "Beste draak, de schapen zijn op." Maar de draak liet zich niet toespreken. Hij spuugde en rookte dat het een lieve lust was. "Dan wil ik elke dag een lekker jong meisje," brulde hij tussen het spugen door. De koning en de ontbijtverzorger keken elkaar aan. Hoorden ze dat nu goed? Wilde de draak vanaf nu elke dag een jong meisje? Dat kan toch niet?

Maar er was geen ontkomen aan. De draak moest worden gevoed anders was het hele koninkrijk in gevaar! De koning plaatste een grote stenen pot op het marktplein en deed daar briefjes in met alle namen van de meisjes van zijn koninkrijk. Ook de naam van z'n dochter deed hij erin en hij hoopte dat hij haar naam nooit zou hoeven trekken. Hij hoopte dat het probleem al eerder zou zijn opgelost. De koning zond bodes door het hele land om dappere ridders op te roepen de draak te komen verslaan. Maar wie het ook probeerde, geen enkele ridder doodde de draak. Op een avond trok de koning het briefje met de naam van zijn dochter uit de stenen pot. Zij zou de volgende morgen aan de draak worden gegeven.

De koning viel stil en keek z'n onderdanen aan, tranen blonken in z'n ogen. "Ik loof 1000 dukaten uit!", zei hij met gesmoorde stem. "En degene die de draak doodt, mag ook met mijn dochter trouwen!" Het werd heel stil op het plein. Niemand durfde zich te bewegen, niemand durfde wat te zeggen. De koning keek vertwijfeld rond. Toen kwam er ineens een jonge man het plein op lopen. Hij liep rechtstreeks naar de koning en zei: "Ik zal de draak verslaan." De mensen begonnen de fluisteren. "Wie is dat? Wat zullen we nu krijgen? Wat kan zo'n eenvoudige jonge man nou uitrichten?" Sommigen begonnen zelf al een beetje te lachen.

De koning keek ook naar de jongen. "En wie ben jij dan wel?" "Ik ben Joris, en ik zal de draak voor u verslaan!" "Maar jongeman, jij bent toch geen ridder, je hebt geen zwaard of lans en je hebt niet eens een harnas aan!" "Toch ga ik het proberen," zei Joris.

HOUVAST OP SCHOOL

De koning stuurde een helper naar de ridderkamer van het kasteel om een harnas, een lans en een zwaard voor hem te halen. En zo ging Joris op weg naar het moeras. Hoe dichterbij het moeras kwam, hoe heter het werd en de stank was bijna niet te harden. Toch zette hij door.

De draak had hem al gehoord. “En wie hebben we daar?” brulde de draak. “Wat voor minkukel ben jij?”

“Ik ben Joris en ik ben de echte heerser van het vuur!” De draak moest er vreselijk om lachen. “De echte heerser van het vuur ben ik! Kijk maar!” En hij spuugde z’n hele omgeving in brand.

“Nou,” zei Joris dapper, “ik kan het beter, ik kan de oceaan in vuur en vlam zetten. Kijk daar maar eens in de verte!” En hij wees richting de zee, waar de zon net op dat moment vlammend vanaf de horizon opkwam. De draak zag het, hij kon het niet geloven en rekte zich nog eens extra uit. Hoog torende hij boven Joris uit. En Joris, dapper als hij was, haalde uit met z’n lans en trof de draak in z’n hals, z’n zwakke plek. En de draak stortte ter aarde. Dood.

De koning en het volk stonden in spanning te wachten op het plein toen Joris moe en vuil weer door de poort stapte. Iedereen werd stil en stond met open mond naar hem te kijken, want wat had hij onder z’n arm? Niet te geloven... De kop van de draak!

Joris ging voor de koning staan en bood hem de kop aan. “Alstublieft, beste koning, ik kan u zeggen dat de draak dood is.” De mensen op het plein begonnen te juichen en riepen “Leve Joris!”

De koning maande de mensen tot stilte en nam het woord. “Beste Joris, dit hadden we niet durven dromen. We zijn je eeuwig dankbaar. Je hebt ons gered! Hier heb je de 1000 dukaten die ik je heb beloofd. En hier is mijn dochter, je mag met haar trouwen.”

Joris keek de koning aan en zei: “Dank u wel voor het aanbod, maar ik maak er geen gebruik van. Verdeel de 1000 dukaten maar onder uw volk, zij kunnen het vast goed gebruiken. En ik trouw niet met uw dochter. Ik wil trouwen met de vrouw van wie ik houd. En ik heb wel met mijn lans de draak gedood maar eigenlijk heeft God het gedaan. Ik kreeg de kracht en de wijsheid van God. Tot ziens! En het ga u goed.”

De koning en het volk keken in verwarring naar elkaar en ze spraken allemaal door elkaar heen. Joris vertrok ongemerkt en niemand heeft hem weer gezien. Zijn verhaal wordt nog steeds verteld over de hele wereld.